

"El problema és que les infeccions de Madrid-Espanya ens arriben fresques i potents, ens ataquen, ens torben el cervell, ens impedeixen dedicar la ment i els esforços a les malalties de casa, que no són poques ni lleus."

No m'interessa?

Ara fa exactament set mesos vaig escriure un paper amb el mateix títol desesperat: "No m'interessa". Potser ho deu recordar algun lector pacient, memòries, i segurament tan desesperat com jo: no ens interessa. No ens hauria d'interessar, més aviat, perquè si ens interessava, vol dir que ja hem begut oli. Oli de ricí, de coneguts efectes i acreditat protagonisme en la història de les depuracions ideològiques per via intestinal: els joves feixistes, entre els anys vint i els quaranta, li tenien una gran devoció. Per cert, que la planta del ricí es diu també per altre nom: "figuera infernal", i per alguna cosa deu ser. De manera que en aquest país, ja fa molts mesos, potser uns pocs anys, llegir la premsa diària i escoltar els noticiaris, és com ingerir la ració quotidiana de l'oli de les llavors de la figuera infernal. I no m'interessa: ja estic prou purgat (no porgat ni esporgat), ja m'han netejat ben net el budellam, ja estic purificat, ja he passat totes les catarsis o neteges del cas, ja en tinc prou, no m'interessa, no vull arribar a la deshidratació moral, a l'extinció de la fantasia, al descredít de tota cosa públic pròpia i no pròpia. Menys encara vull córrer el risc, que ja s'escampa com un imparable contagi, de confondre purgació—penitència i purificació dels pecats—i purgacions que, segons el diccionari, són aquell "líquid purulent que es produeix a la uretra i és expel·lit per l'orifici exterior d'aquesta": Fabra era molt discret.

La política espanyola i els seus glossadors tenen, aquests darrers anys, una irreprimible vocació de malaltia venèria: contagi en lloc vergonyós, activitat nocturna i clandestina, cares picades i velades, inflamació i supuració de les parts pudendes, *pudendagra*, que és el nom que li va posar al "mal francès" el valencià Gaspar Torrella, arquiadre vaticà en temps del papa Borja. El remei eren sals mercurials—que finalment afecten el cervell: és fàcil d'observar—, i banys prolongats en oli d'oliva verge. Amb la qual cosa tornem al començament: no ens interessa. Hauríem de pensar que no és cosa nostra, hauríem de posar fronteres morals al contagi, pensar—i arribar a creure, cosa més àrdua— que aquells polítics de Madrid-Espanya, aquells (i aquests!) diaris, aquells periodistes, banquers, ministres presents i ministres futurs, assassins triomfants, espies gloriosos, generals, bisbes, lladres oficials, llops de diverses menes, i altres segregadors de purulències, no són cosa nostra. Que són d'un altre país, que tot això

no ens toca, etcètera. "Hauríem de mirar-nos les notícies de Madrid-Espanya", escrivia ací mateix fa set mesos, "com si foren de Suècia o de Tartària, amb el mateix distanciament i amb la mateixa distància moral. Com si entre ells i nosaltres hi hagueren molts milers de quilòmetres. O simplement una frontera". Ja sé que seria molt bonic, i molt bo per a la salut, però és una pura irrealitat: la frontera existeix, però entre Portbou i Cervera, per exemple. Fa pocs dies vaig ser a Roses, era l'Onze de setembre, i la conversa amb els amfitrions va caure inexorablement en les supuracions i purulències. Uns quilòmetres més al nord, hauria estat una altra cosa; els diaris de Perpinyà, que jo sàpiga, no deuen tenir molt clar qui és el coronel Perote. Ja sé que cada país té la seua pròpia pudendagra, però és això: la pròpia. El problema és que la d'ells és també la nostra. El problema és que les infeccions de Madrid-Espanya ens arriben fresques i potents, ens ataquen, ens torben el cervell, ens impedeixen dedicar la ment i els esforços a les malalties de casa, que no són poques ni lleus.

Es a dir, que sí que ens interessa: almenys per situar al seu lloc la font del contagi, l'origen de les supuracions i un dels fonaments (o més d'un) de les misèries pròpies. No som culpables només nosaltres de l'ascensió fulgurant de la dreta espanyola a casa nostra: els valencians, posem per cas, tenim el govern que tenim—ja en parlarem un dia, de quin govern tenim— per mèrits propis, no en dubtem pas, però més encara per contagis externs; no és cap descobriment. I per contagis externs, per la pudendagra d'uns altres, les pròximes eleccions que convoque el senyor Pujol donaran resultats més aviat penosos. Què hi farem: no hi ha fronteres. Sobretot no hi ha fronteres morals, no hi ha defenses, no hi ha distància, tots juguem—excepte algun diari a Girona, i algun setmanari en català que es publica a València— el mateix joc infecció. De manera que sí que ens interessa; per mirar-nos-ho tot plegat i pensar que sense tot això, sense ells i les purulències que ens envien, potser la nostra salut seria menys precària. Potser ens podríem ocupar només dels nostres mals, que no seria poc descans.

Joan F. Mira